

β. Πράξ. 26,24-28

Όταν ο Ἀπόστολος Παῦλος μιλοῦσε γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν ὁ ἡγεμὼν Φῆστος τοῦ εἶπε «μεγάλη τῆ φωνῆ»:

– Τρελλάθηκες, Παῦλε! Φαίνεται, τά πολλά γράμματα σέ ἔκαναν καί ἔχασες τά λογικά σου!

Ὁ Παῦλος ἀπάντησε:

– Δέν εἶμαι τρελλός, ἐξοχώτατε Φῆστε. Αὐτά πού λέγω, εἶναι ὅλα ἀληθινά. Εἶναι λόγια πού, μόνο ἄν κανεῖς ἔχη τά μυαλά του τετρακόσια, μπορεῖ νά τά εἰπῆ. **Ἐπικαλοῦμαι σ' αὐτό τήν μαρτυρία τοῦ βασιλιᾶ Ἡρώδη. Γιατί σάν Ἑβραῖος αὐτός αὐτά τά καταλαβαίνει πολύ καλά .Γι' αὐτό ἄλλωστε καί ἐγώ τοῦ ὁμιλῶ μέ αὐτό τό θάρρος. Γιατί τίποτε δέν θά μπορέση ποτέ νά μέ κάμη νά παραδεχθῶ, ὅτι ὑπάρχει ἀπό αὐτά πού ἐγώ κηρύττω κάτι πού νά μή τό ξέρη: Γιατί δέν εἶναι πράγματα πού ἔγιναν σέ κάποια σκοτεινή γωνιά, στά κρυφά!**

Ἀπό τά λόγια αὐτά γίνεται φανερό, ὅτι ἡ ζωή, τά θαύματα, ὁ θάνατος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶχαν προσλάβει πολύ μεγάλη δημοσιότητα¹².

4. Μέ ἄλλα λόγια οἱ ἀπόστολοι μᾶς λέγουν:

- Τόν εἶδαμε μέ τά μάπα μας.
- Τόν ἀκούσαμε μέ τά αὐτά μας.
- Τόν ἐψηλαφήσαμε μέ τά χέρια μας.
- Τό κήρυγμά μας εἶναι μιά - ἔξω ἀπό κάθε δυνα-

12. Schneider, Gerhardt, Die Apostelgeschichte, 2 Teil, Herders Theologischer Kommentar zum N.T., Herder V, Freiburg 1982, s. 377. Βλ. καί ἁγίου Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, Εἰς τὰς Πράξεις Ὁμιλία NB,4.

τότητα ἀμφισβήτησης - πραγματικότητα.

- Αυτό τό ξέρουν πολύ καλά οί αντίπαλοί μας.

ε. Ἔχομε τό δικαίωμα νά ἀμφισβητοῦμε τήν φιλαλήθεια τῶν ἀγίων ἀποστόλων;

1. Ἔχομε λόγο, νά λέμε, ὅπ ἐνδέχεται νά παραποίησαν οί μαθητές τά λόγια τοῦ Χριστοῦ;

Σάν ἀπάντηση, ἄς θυμηθοῦμε πρῶτα ὅλα ἐκεῖνα πού εἶπαμε μέχρι τώρα (παράγρ. γ'-δ'). Καί ἔχοντάς τα ὑπ' ὄψη μας, ἄς ἰδοῦμε, τί ἀπάντηση δίνουν στό ἐρώτημα αὐτό τρεῖς διαπρεπεῖς παγκοσμίου κύρους ἐπιστήμονες:

2. Ὁ Bruce, καθηγητής στό πανεπιστήμιο τοῦ Manchester, λέγει:

Οἱ πρῶτοι κήρυκες ἦσαν ἀναγκασμένοι νά ἀντιμετωπίζουν ὄχι μόνο φίλους, ἀλλά καί ἐχθρούς, πού ἤξεραν ἐξ ἴσου μέ αὐτούς καλά ὅλα τά περιστατικά τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ μαθητές **δέν εἶπαν ποτέ στά κηρύγματά τους πράγματα ἀνακριβῆ**. Ἄν ἔκαναν κάπ τέτοιο, οἱ ἐχθροί τους **θά τοῦς ἐτίναζαν στόν ἀέρα**, γιατί κάπ τέτοιο τό περίμεναν μέ λαχτάρα.

Ἡ δύναμη τοῦ κηρύγματος τῶν ἀγίων ἀποστόλων βρισκόταν στό ὅπ **ἀπευθύνονταν σέ ἀνθρώπους πού ἤξεραν τά πράγματα καλά!**

Ἀκριβῶς γιά αὐτό **δέν τοῦς ἔλεξαν: «ἐμεῖς ξέρουμε...», ἀλλά «ὅπως τό ξέρετε καί σεῖς πολύ καλά...»** (Πράξ. 2,22).

Εἶναι βέβαιο, πῶς, **ἄν ἔστω καί στό ἐλάχιστο παραποιούσαν τήν ἀλήθεια, οἱ αντίπαλοί τους δέν θά ἔκαναν τήν εὐκαιρία νά τοῦς πληξοῦν, κατηγορώντας τους ὅπ**

παραποιῶν τά γεγονότα¹³.

3. Ὁ Lawrence Mc Ginley, (Λῶρενς Μάκ Τζίνλεν) καθηγητής στό St. Peter College, γράφει:

Δέν πρέπει ποτέ νά ξεχνᾶμε, ὅπ ὅταν ἄρχισαν οἱ ἀπόστολοι νά κηρύττουν καί ὅταν ἔγραψαν τά εὐαγγέλια, **ζοῦσαν ἀκόμη αὐτόπτες! Καί οἱ αὐτόπτες δέν ἦσαν μόνο φίλοι καί πιστοί. Ἦσαν καί ἐξάλλοι καί φανατικοί ἀντίπαλοι** τῆς νέας θρησκευτικῆς κίνησης.

Ἡ παράδοση μᾶς βεβαιώνει, πῶς τό κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως γινόταν κατά κανόνα **σέ ἀνοιχτό κῶρο καί ἐνώπιον ἀνθρώπων μέ ἐχθρική ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ στάση, πού θά μπορούσαν νά παρέμβουν καί νά ἀναπτύξουν ἀντίθετες ἀπόψεις, ἄν οἱ ἀπόστολοι δέν περιέγραφαν ξερά τά γεγονότα¹⁴.**

4. Ὁ περίφημος Will Durant, πού ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τήν ζωή του στήν ἀνάλυση τῶν ντοκουμέντων τῆς ἀρχαιότητος, γράφει:

«Οἱ Εὐαγγελιστές περιγράφουν καί γεγονότα, τά ὁποῖα, ἐκεῖνοι πού θέλουν νά ἐξιδανικεύσουν μιά κατάσταση, τά ἀποκρύπτουν! Π.χ. τόν πόθο τῶν ἀποστόλων νά καταλάβουν μεγάλα ἀξιώματα· τήν ἄρνηση τοῦ Πέτρου· τήν συζήτηση μεταξύ τῶν Ἑβραίων γιά τόν Χριστό, ὅπ εἶναι τρελλός· ὅπ τοῦς ἀποστόλους κάποτε ὁ Χριστός τοῦς ὠνόμασε ἀνόπτους καί βραδεῖς τῆ καρδίας· καί πολλά ἄλλα.

13. Bruce, F.F.: The New Testament Documents: Are They Reliable? Downers Grove and Leicester, Inter Varsity Press, 1961, p. 16,33.

14. Mc Ginley, Lawrence, Form Criticism of the Synoptic Healing Narrations, Woodstock Maryland 1944, p. 25.

“Όποιος διαβάζει τὰ κείμενα αὐτὰ καταλαβαίνει, ὅτι **οἱ ἀπόστολοι δείχνουν τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο (τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους).**

Καὶ ὅπωςδήποτε, **τό πῶς ἀπίθανο καὶ ἀπαράδεκτο θαῦμα θὰ ἦταν**, νὰ δεχθοῦμε, ὅτι μιά ὁμάδα τόσο ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων - ὅσο ἦταν οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ὅπως τοὺς βλέπομε στὰ εὐαγγέλια - κατῶρθωσαν νὰ ἐπινοήσουν:

- **μιά τόσο φωτεινὴ μορφή, σάν τοῦ Ἰησοῦ·**
- **μιά τόσο ὑψηλὴ ἠθικὴ, ὅσο ἡ χριστιανικὴ·**
- **μιά τόσο ἐμπνευσμένη εἰκόνα ἀνθρωπίνης ἀδελφούσης, πού καλλιτέρη της δέν ξαναεπινοήθηκε ποτέ!**

Παρ’ ὅτι προηγήθηκαν δύο αἰῶνες μιᾶς **ἀφ’ ὑψηλοῦ κριτικῆς** ἐναντίον τῶν ἁγίων εὐαγγελίων, **μένει τόσο ὑπέροχη ἡ εἰκόνα πού μᾶς δίνουν γιὰ τὴν ζωὴ, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἀποτελεῖ τὴν πῶς γοητευτικὴ σελίδα στὴν ἱστορία τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου»¹⁵!**

5. Τί ἄλλο μπορούσε νὰ εἰπῆ ὁ μεγαλύτερος ἀπολογητής:

στ. Ἀλλοιώθηκαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ;

1. Λένε μερικοί:

Μποροῦμε νὰ εἴμαστε σίγουροι, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δέν **τὰ παραποιήσαν οἱ μαθητῆς Του;** Δέν ἔχομε δικαίωμα νὰ κάνωμε τὴν σκέψη, ὅτι ἄλλα ἄκουσαν καὶ ἄλλα ἔγραψαν;

15. Durant, Will, Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ, τόμ. Γ', Ἀθῆναι 1958, σελ. 648-649 (ἀπλοποιημένο φραστικῶς).

2. Ἄς ἰδοῦμε, τί μᾶς λένε ἐπάνω στοῦ θέματος αὐτοῦ δύο μεγάλοι ἐπιστήμονες:

α. Ὁ Α.Η. Mc-Neile (Α.Χ. Μάκ Νήηλ), καθηγητῆς στοῦ πανεπιστήμιου τοῦ Δουβλίνου Ἀγγλίας, γράφει:

Σήμερα ἔχομε μάθει νὰ μὴ σεβόμαστε τὰ λόγια τῶν διδασκάλων μας. Καὶ συνηθίζομε νὰ τὰ μεταφέρωμε, ὅπως μᾶς ἔρθει τὴν κάθε φορά! Μὰ αὐτὸ ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ Πνευματικὴ Παράδοση τοῦ Ταλμούδ (Μίσνα, Ἀβόθ 2,8), πού λέγει:

Ὁ καλὸς μαθητῆς πρέπει νὰ μοιάζη μὲ **σφραγισμένο δοκεῖο**, ἀπὸ τὸ ὅποιο, ὅσο καὶ ἂν τὸ ἀνακινήσῃ, δέν εἶναι δυνατόν νὰ κυθῆ **οὔτε μίαν σταγόνα**¹⁶.

Ἡ εὐαισθησία αὐτὴ, νὰ μὴν ἀλλοιωθῆ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, εἶναι σαφέστατη στὰ λόγια τοῦ ἀπ. Παύλου: Γιὰ τοὺς παντρεμένους χριστιανούς **ἡ ἐντολή (τοῦ Κυρίου, ὄχι δική μου)** εἶναι: νὰ μὴ χωρίζουν! Γιὰ τοὺς μὴ χριστιανούς **γνώμη δική μου, ὄχι ἐντολή τοῦ Κυρίου**, εἶναι... Γιὰ ἐκείνους, πού θέλουν νὰ ζήσουν μὲ ἀγνότητα καὶ παρθενία, **δέν ἔχομε ἐντολή ἀπὸ τὸν Κύριο. Μὰ ἐγὼ σάν ἀνθρώπος, πού ἐλεήθηκα ἀπὸ τὸν Κύριό μας νὰ πιστεύω σ' Αὐτόν, ἔχω τὴν ἐξῆς γνώμη** (Α' Κορ. 7,10-12).

β. Ὁ γνωστὸς Albright γράφει:

Μόνο οἱ σύγχρονοί μας τάχα «ἀνθρωπιστές» λόγιοι, (ἔτσι σεμνύνονται νὰ αὐτονομάζονται οἱ ἄθεοι, εἴτε εἶναι μαρξιστές, εἴτε εἶναι καπιταλιστές), πού **δέν ξέρουν**, οὔτε τί εἶναι ἱστορία, οὔτε τί εἶναι ἱστορικὴ μέθοδος, οὔτε τί εἶναι ἱστορικές προοπτικές, **μποροῦν καὶ**

16. Mc Neile, A.H., An Introduction to the Study of the New Testament, London, Oxford University Press 1953. p. 54.

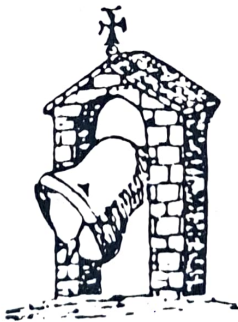
λένε τέτοιες φλυαρίες, μέ τίς όποίες (τάχα σάν μορφή κριτικῆς!) ἔχουν κυριολεκτικά κατακλύσει τά μέσα ἐνημερώσεως, (ἐφημερίδες, περιοδικά, κλπ.) σχετικά μέ τά ἅγια Εὐαγγέλια¹⁷.

z. Συμπέρασμα

Ἐντί γιά συμπέρασμα, παραθέτομε τά λόγια τοῦ P. Parente (Πιέτρο Παρέντε), διαπρεποῦς ἐρευνητοῦ τῆς ζωῆς καί προσωπικότητας τοῦ Κυρίου:

Σήμερα κανένας ἄνθρωπος μέ μόρφωση καί σοβαρότητα **ΔΕΝ ἀρνεῖται** τήν ἐγκυρότητα καί ἀξιοπιστία τῶν Εὐαγγελίων.

Τά Εὐαγγέλια **ἀντεξαν** σέ ὅλες τίς μορφές τῆς πιό ἀπαίσιης κριτικῆς¹⁸!

17. Albright, W.F., From the Stone Age to Christianity, (second edition), Baltimore 1946, p. 297-298.

18. P. Parente, L'Io di Cristo, Brescia 1958², p. 14.